

Csodaország vagy valóság? (Bors Mari írása)

2010.02.04.

Utolsó frissítés 2010.03.14.

Filmajánló: Aliz Csodaországban (Bors Mari írása)

Aliz én vagyok, s Te vagy!

Ahogy a könyvek, a zenék vagy akár az emberek, a filmek is akkor jönnek elém, amikor arra a legnagyobb szükségem van és arra adnak választ, ami éppen bennem motoszkál kérdésként.

Ki vagyok én? Ki vagy Te? - tesszük föl a kérdést már hetek óta egymásnak a barátommal, és nem azért, mert ennyire nem tudnánk a választ, és ennyire nem lenne semmi más dolgunk, hanem mert elsajátítottunk egy diád technikát, melyben három intenzív napon át csak erre kerestük a választ. És mi azóta is minden nap megkérdezzük ezt magunktól és egymástól, mert szeretnénk minél őszintébben, tisztábban és egyértelműbben kommunikálni és élni.

Nem lehet már olyan bajunk, gondunk vagy problémánk, ami maga alá gyűr bennünket, ha ezt az eszközt ott tartjuk a szívünk közelében, a közepében is akár, és naponta használjuk, mint egy lelki edzést...

Mi úgy döntöttünk, hogy tudni szeretnénk, kivel élünk együtt, és ha ez néha akárhogy is fáj, de nem akarjuk többé becsapni sem önmagunkat, sem a másikat hamis elhallgatásokkal, szemérmesnek tűnő félrebeszélésekkel, manipulatív játszmákkal. Nem, nem soha nem!

Ehhez azonban nem árt tudnom azt sem, hogy ki is vagyok én valójában.

Tedd fel a kérdést, és válaszolj rá azzal, ami itt és most éppen benned van. Például: - Én az vagyok, akinek most fáj a háta a sok számítógép előtt üléstől és könnyezik a szeme, lehet, hogy nemcsak attól.... Én az vagyok, aki most aludna, aztán tornázna, futna, táncolna, dalolna... Én az vagyok, aki tudja, hogy mit szeretne, de nem biztos, hogy mindig meg is valósítja, én az vagyok, aki meg is valósítaná, de folyton beleütközik másokba.... én az vagyok, akinek fáj, ha bántják vagy ha semmibe veszik, én az vagyok, aki három évesen ott áll az apukája előtt, és nem érti, hogy ..., és ez így megy tovább..., tovább és tovább, amíg el nem jutsz a szíved közepéig, a lényegi lényedig, és amíg onnan meg nem hallod a választ arra, hogy ki vagy te, ameddig a félelmeidet és kényelmeidet, e két gonosz ellenségedet le nem győzöd és meg nem bocsátasz mindenkinek, önmagadat is beleértve és mindent, de mindent, ami már elmúlt...

Olvasom a kritikákat a legújabb Tim Burton filmről, az Alizról. Nevetve konstatom, hogy ahányan csak írnak róla, annyiféle a kritika.

Nekem az egyik kedvenc könyvem volt az Aliz, de nem gyerekkoromban, hanem fiatal felnőttként. A nagyobbik lányom éppen Lewis Carroll Gruffacsór című versnek köszönhetné karrierje elindulását például...Ő már akkor értette és érezte ennek az írónak az abszurd mögötti igazság és valóság látását: ilyen a világ, ha jól belenézel, tiszta örültekháza, mindenki rohan ide-oda. azt se tudja, hogy hova és miért, mindenkinek van minimum egy mániája és mindenkinek van akkora egója, hogy majd szétdurran a feje tőle...

Ám én az Aliz Csodaországban című filmben is a KI VAGYOK ÉN - kérdés egész életen át végigkísérő folyamatát láttam meg és éreztem át könnyes szemekkel, hevesebben dobogó szívvel. Igen, mert a kisebbik lányom jutott az eszembe, aki akár el is játszhatta volna Aliz szerepét a filmben, mert ő az életben is ilyen. Keresi azt a választ, amit kisgyermekkorában már tudott, de azóta kicsit elveszített... Ő a hősnő, aki legyőzi a legnagyobb ellenséget, de még fél a csótányoktól vagy éppen a sarokban hálójukat szövő pókoktól, és a vízben lévő hínárok lehúzó hatásától, no meg az emberi kommunikáció számos fajtájától.

De csak addig fél, amíg nem egész. És akkor lesz egész, amikor az ő vagy a mások életét veszélyeztető esemény meg nem történik. Olyankor azonnal kitör belőle a hősnő, és legyőzi az akadályokat, akármekkora nagyok is azok.

Aliz is azt mondja a filmben, hogy addig ő nem öl, amíg nincs életveszélyben... De életveszélyben vagy! - üvöltik rá a többiek, és valóban már ott van a sárkánykígyó, hogy megölje Alizt. Többé nincs kétely és halogatás, itt van a végveszély, le kell győznie a sárkányt itt és most, nincs mese! Még ha ez egy mese is:-)

Ki vagyok én? Én vagyok-e a jó Aliz, a megfelelő Aliz, az, akit kiválasztottak arra, hogy megölje a gonosz sárkánykígyót?

Én lennék-e ez a hősnő, aki most éppen nagyon kicsi, pár perc múlva meg akár hatalmas nagy is lehet (a zsugorító és a nagyító sütik és életesemények által), és folytonos változásnak van kitéve ezek hatására?

Hogyan tudok én koncentráltan legyőzni egy ellenséget? És kell-e nekem ezzel foglalkoznom, sőt "horribile dictu", meg kell-e ölnöm a gonoszt, aki már nem csak mások életét, hanem az én életemet is fenyegeti?

Nagyon erős kérdések ezek egy mesefilmhez. Ez a mostani három dús Aliz nem is annyira gyerekeknek mint inkább felnőtteknek szólhat, csak mivel a Disney adta ki, ezért a gyerekközönségre is gondolni kellett, és így furcsán keverednek benne felnőttes és gyerekes elemek. De hát nem is baj ez. Hiszen egy kisgyermek se született ártatlan gyermekvilágba, és nem is ott nő fel, hanem beleszületik a legvadabb és legabszurdabb felnőtt családba, társadalomba, ahol akár mindenkit bolondnak is nézhet.(hiszen látszólag azok is:-)

Ő, aki még csak nemrég született, magában hordozza előző életei emlékeit (minden kisgyermek Megváltó!), azonban hamarosan elfelejti mindezt, pedig ott rejtőzik benne, és az orákulum már régóta tudja és mutatja, hogy ő lesz a kiválasztott.

Hány ilyen alaptörténet van a világirodalomban, a világ vallásokban, az egész történelemben és a mindennapi életünkben egyaránt, amit közhelyszerűsége ellenére sem lehet eleget hangoztatnunk, nem lehet elcsépelünk, mivel - emberként ide születve - ezért vagyunk itt ezen földön...?

Ez a feladatunk: megtudni, hogy valójában kik is vagyunk, és mit kell tennünk ahhoz, hogy beteljesítsük küldetésünket, az okát és a célját itteni és mostani földi létünknek.

Ám ahogy Weöres Sándor írja: " Nem kell ismernem célomat, mert célom ismer engem". Ez a cél fog fokról fokra, az életem eseményi által ébresztget engem az álmaimból, a képzelgéseimből, melyek talán nem is azok, hanem a feladatomhoz vezető utam legfontosabb kísérő segítői, őrangyalai. Ők segítenek felnyitni a szememet önmagamra.

Menekülnék, de nem lehet, aminek vagy akinek kell, az újra és újra szembe fog jönni velem, vagy üldözni fog ébren és álmaimban egyaránt, mindaddig, ameddig bátran szembe nem nézek vele, és le nem győzöm, ha éppen az életemet veszélyeztetné vagy mások ellen törne...

Ezek után pedig már onnan belülről, a legbelső lény-egemből fogom hozni a döntéseimet, onnan szólok, onnan cselekszem, onnan gondolok, onnan érzek.

Ki vagyok én? Ki vagy Te?

Erre keresi a választ Aliz is a filmben, és mindenki az életében.

Ha az életünk folyamatos öröme is megpróbáltatásai során számtalanszor feltett kérdést most célzottan és védett környezetben is megkérdeznéd magadtól a transzformáció játék és a kezdődő diád iskola keretein belül, akkor írd vagy hívd bátran!

Ha társakat és segítő eszközöket szeretnél hozzá, akkor itt vagyok a játékos módszereimmel együtt, és várom a hívásodat, jelentkezésedet.

Bors Mari MIRA

(aki szeretne olyan bátor lenni, mint Aliz a Csodaországában:-)